

10 ZILE DE RUGĂCIUNE 2018

www.zeceziledेरugaciune.wordpress.com

Marele Preot

Hainele marelui preot erau din materiale prețioase și lucrate cu multă măiestrie, corespunzând poziției lui alese. Pe lângă haina de în a preotului obișnuit, el mai purta o mantie albastră, țesută de asemenea dintr-o bucată. De jur împrejurul tivului, mantia era împodobită cu clopoței de aur și rodii de culoare albastră, purpurie și cărămizie. Peste aceasta venea un efod — o haină mai scurtă, țesută din fir de aur, albastru, purpuriu, cărămiziu și alb; era ținut strâns legat de corp cu un brâu făcut din aceleași culori și lucrat cu măiestrie. Efodul era fără mâneci, iar pe umerii lui, brodați cu fir de aur, erau prinse două pietre de onix, purtând numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel.

Peste efod era pieptarul, veșmântul preoțesc cel mai sfânt. El era din același material cu efodul. Era de formă pătrată, măsurând o palmă, fiind agățat de umeri prin lăntșoare de aur împletite ca niște sfori, prinse în verigi de aur. Marginea era făcută din felurile pietre prețioase, de același fel cu pietrele ce alcătuiesc cele douăsprezece temelii ale cetății lui Dumnezeu. Înăuntrul acestui cadru erau douăsprezece pietre prinse în aur, așezate câte patru pe un rând și care, ca și cele de la umăr, aveau săpate pe ele numele semințiilor. Porunca lui Dumnezeu era: „Când va intra Aaron în sfântul locaș, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului” (Exod 28, 29). Tot așa, Domnul Hristos, slăvitul Mare Preot, prezentând sângele Său înaintea Tatălui, în favoarea păcătosului, poartă pe inima Sa numele oricărui suflet ce se pocăiește și crede. Psalmistul spune: „Eu sunt sărac și lipsit, dar Domnul Se gândește la mine” (Psalmii 40, 17).

La dreapta și la stânga pieptarului se aflau două pietre mari, foarte strălucitoare. Acestea erau cunoscute ca fiind URIM și TUMIM. Prin ele i se făcea cunoscută marelui preot voia lui Dumnezeu. Când erau aduse înaintea Domnului întrebări cu privire la diferite lucruri, pentru a se lua o hotărâre, un nimb de lumină ce încercuia piatra prețioasă din dreapta era un semn al consimțirii sau aprobării divine, în timp ce o înnoare a pietrei din stânga era o dovadă a respingerii sau dezaprobării.

Mitra marelui preot era un turban din pânză de în, având prinsă de el, printr-un fir albastru, o placă de aur cu inscripția: „Sfințenie Domnului”. Tot ce era legat de îmbrăcămintea și purtarea preoților trebuia să fie astfel încât să imprime, în cei ce-i priveau, un simțământ al sfințeniei lui Dumnezeu, al sfințeniei închinării și adorării Sale și al curăției ce se cerea acelor care veneau în prezența Sa.

(Patriarhi și Profeți, p. 350, 351)